

være høist forargerligt, at en simpel Mand blev straffet for den samme Gjerning? Det samme gjælder en anden Paragraph, som ogsaa er bleven fremhævet af den samme ærede Taler, nemlig § 177, der handler om Straffen for forargerligt Samkv. Heller ikke denne Paragraph vil i de fleste Tilfælde finde Anvendelse paa den velhavende Mand, der holder en Maitresse, men kun paa simple Folk. Jeg troer nu, at man kan være enig om, at det ikke er ønskeligt, at Folk holde Maitresser; men fordi det er en ikke ønskelig Ting, er det dog ikke endnu nogen Forbrydelse. Jeg troer, at man ved denne Paragraph gjør et utaaleligt Indgreb i den personlige Frihed, et Indgreb, der bliver endnu utaaleligere, naar det kun skal finde Sted ligeoverfor Nogle og ikke for Alle, hvad der utvivlsomt vil stee.

Medens jeg saaledes i disse Punkter maa ansee Lovudkastets Bestemmelser for at være for strenge, er der igjen andre Punkter i dette Capitul, som jeg maa ansee for at være for milde. Man har aldeles oversprunget een Forbrydelse. Lovudkastet sætter Straf for Boldtægt, og sætter Straf for at staffe sig legemlig Omgang med en Kvinde ved Hjælp af Sovedrikke osv., hvilken Straf ogsaa indtræder, selv om Kvinden er en Skjæge. Jeg badler det ikke, thi det er i sin Orden, at saadant Misbrug af en Kvinde maa straffes; men der er et andet Tilfælde, nemlig naar man staffer sig Omgang med en Kvinde, vel mod hendes Villie, men ikke ved Bøld, men ved Rist. Dette Tilfælde er tilbeels omtalt i § 171, der sætter Straf for den, som forleder et Fruentimmer til at tilstaae sig Samleie ved at benytte sig af Bildfarelse hos hende, i hvis Følge hun anseer Samleiet for ægtestabeligt, det vil sige, hun troer, at Bedkommende er hendes Mand, og denne benytter sig af hendes Bildfarelse. Men hvis hun nu ikke er gift, men Bedkommende paa lignende Maaade benytter en Feiltagelse af hans Person til at staffe sig legemlig Omgang med hende, saa er han efter Lovudkastet straffri. Dette gaaer dog ikke an; det er i sin Orden, at han faaer en ringere Straf end den i Paragraphen fastsatte, men straffes maa han; thi han krænter hendes Frihed paa en aldeles utilbørlig Maaade. — I Anledning af hvad en æret fore-

gaaende Taler hittede om Selvmord, skal jeg udtale, at jeg vistnok anseer Selvmord for en Forbrydelse. Selvmorderen deserterer nemlig paa en usforvarlig Maaade fra den Opgave, der er sat ham i Livet, og krænter derved de moraliske Love og Samsundet, men deraf følger ikke, at han skal straffes. Straffen er jo for det Første unyttig, eftersom han er død, og dernæst maa han ansees straffet nok ved sin Gjerning; men forfølge ham, saaledes som det steeer i Christian den Femtes danske Lov, ud over Graven, er usømmeligt. Jeg deler derfor ganske det ærede Medlems Mening om, at Straf i dette Tilfælde bør bortfalde, og jeg troer ogsaa, det steeer ved denne Lovs Straftvæden, idet derved den gamle Selvmordsstraf ophæves; jeg seer ikke rettere, men maastee tager jeg Feil.

Der er et Punkt, som ofte vækker megen Strid ved Behandlingen af Straffelove og tilbeels ogsaa har gjort det ved den foreliggende, nemlig Spørgsmaalet om Dueller, om man nemlig overhovedet skal straffe Dueller, om man skal behandle dem forskjelligt fra den Forbrydelse, som de maae siges at indebholde, eller hvorledes man skal stille sig til dem. Jeg troer i det Hele taget, at Lovudkastet har løst dette Spørgsmaal paa en meget heldig Maaade, idet det nemlig anvender i visse Tilfælde Straf, men tilbeels mildere Straf, end om Forbrydelsen var begaaet udenfor Duel. Jeg troer, at dette er ganske i sin Orden, ikke alene af Hensyn til den almindelige Samsundsbevidsthed, der vanskeligt vil sætte en Duellant i Klasse med en almindelig Morder, men ogsaa efter Sagens Natur. Der er den Forskjel paa Duellanten og Morderen, at den Sidste kan indrette sig saaledes, at han er uden Fare, kan lægge sig i Baghold for sit Offer, medens Duellanten derimod udsætter sig for Fare. Dertil kommer det Contractmæssige i en Duel. Det er vist, at visse Contracter ikke maa indgaaes, men man kan paa den anden Side ikke ganske see bort fra, at der er en Contract. Der er imidlertid en Bestemmelse, som jeg savner i denne Materie, og det er den, at fra de mildere Regler bør efter min Mening undtages Duellanten af Profession. Det er heldigvis et Forhold, som vi ikke kjende meget